

JOSEP IGUAL: VINT ANYS DE CAMÍ LITERARI

text REDACCIÓ foto JESÚS MAESTRO

Josep Igual celebra els seus vint anys de carrera llibresca amb l'edició de "Poemes escollits (1987-2007)" (Onada Edicions), una selecció que es va presentar el passat divendres, dins els Divendres Literaris d'Alambor.

- Vint anys de llibres...

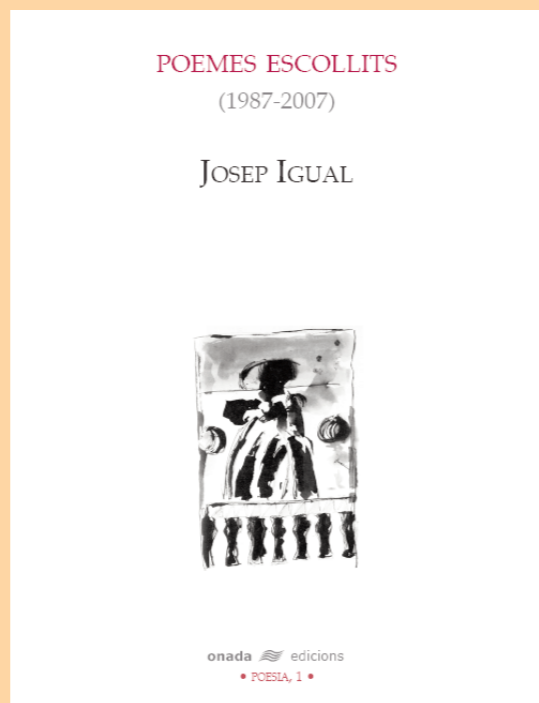
Vint anys de llibres. Vaig començar molt jovenet. Amb la poesia es sol començar jove.

- Ho celebres amb una antologia poètica...

Es tracta d'una tria personal de versos. He aprofitat per fer alguns retocs, per netejar algun dels poemes, per incloure coses que han quedat mig perdudes en revistes del ram i alguns inèdits dels darrers anys. Pot resultar un bon tast o accés a l'obra poètica a qui li puga interessar.

L' autor signant "Retrats de butxaca", abril de 2006

- La poesia segueix sent la ventafocs de l'edició...

Desgraciadament sí. Per això hem d'agradir la voluntat de col.laboració en l'acurada edició d'Onada dels ajuntaments benicarlando i rapitenc.

- Però tu no has tingut massa dificultats per editar...

- No em puc queixar.

- Què és la poesia per tu?

Faig meua la definició de Gamoneda: un saber no sabent.

- Quin paper juga el poeta en les teues obres narratives?

Crec que es deixa notar prou.

- Prepares altres projectes? Poesia, prosa...?

Totes dues coses. Preparem una "delicatessen", amb pintures de Peiró-Coronado i versos meus. I un nou volum dels dietaris sobre el que vaig fent els darrers retocs.

El preconveni per desbloquejar la Fundació Compte Fibla deixa tan sols el 20% per a usos socio-culturals

El testament deixava ben clar que el solar havia de ser per a usos culturals i benèfics. La complicada viabilitat econòmica del projecte cultural fa optar als administradors per una operació immobiliària que busca com salvar els entrebancs del finançament d'un projecte sense ànim de lucre.

text REDACCIÓ

La Fundació Compte Fibla podria veure en pocs mesos la llum. L'Ajuntament, i les altres parts implicades, han arribat a un principi d'acord plasmat en un preconveni que havia de passar pel Ple d'ahir dijous per la via d'urgència, per desbloquejar les intencions que José María Compte Fibla va plasmar davant notari el 9 de gener de 1945. En aquell testament aquest benicarlando, fadrí i llaurador deixava a l'alcalde, al rector i a altres administradors o els seus descendents les seues rendes "empleant-se les rendes d'aquest immoble en finalitats benèfiques i culturals que els administradors determinen ... sense que pugua ser venut l'immoble".

Més de seixanta anys després l'equació podria quedar resolta i, com a xifres més rellevants, destaquem que tan sols el 20 per cent del solar serà destinat a usos culturals. La xifra potser diferiria de la que José María Compte haguera volgut, però l'urbanisme, al segle XXI, és el que mana.

Les negociacions

Després d'anys d'infructuoses negociacions de la classe política i les implicades en la Fundació, l'equip de govern actual rubricarà un conveni amb Josep Fibla. Les negociacions han incidit en la dotació privada i la social-cultural d'aquest àmbit, inclòs en un Pla parcial, del que resulta un 20 % per a finalitats culturals. "Si no hi ha recursos ni liquiditat, què es fa?", es pregunta el regidor

Utiliano Martínez. Així dels 7.000 metres quadrats de sostre, 1.400 es dedicaran a usos culturals. Caldrà dotar els equipaments i crear el banc de dades i biblioteca especialitzada que estaven previstos. Ajuntament i Fundació compartiran la gestió i manteniment del centre, amb compensacions entre les parts. Tècnics de l'Ajuntament i d'altres d'externs han fet els seus respectius càlculs urbanístics i en tots els casos hi ha existit un acord. Per tal de garantir el finançament l'Ajuntament, en el conveni, es comprometrà durant una sèrie d'anys a aportar contraprestacions. El Protectorat de Fundacions, depenent de la Conselleria de Justícia, ha rebut l'operació de la que haurà de fer un informe vinculant per tal de garantir que no és perjudicial per a la Fundació. Els moviments

Inspirats

text CNB

Disputat el trofeu interclubs 3 en la piscina provincial de Castelló, a què van acudir un total de 176 nadadors de 13 equips participants. El Club Natació Benicarló va saldar el seu pas pel trofeu amb resultats molt positius, i en especial a nivell de Club, atès que la seua bona actuació permet afrontar l'autonòmic amb un gran nombre de nadadors i nadadores representant al Benicarló i amb l'únic objectiu de ser el millor equip de la Comunitat Valenciana.

En la categoria masculina novament va destacar Miguel Piñana amb el primer lloc en els 50 m. esquena i mínima estatal (28.85), primer lloc en els 100 m. esquena (1:03.02) mínima autonòmica, segon lloc en els 200 m. estils (2:21.17) mínima autonòmica i tercer lloc en els 200 m papallona (2:21.13) i mínima autonòmica. Així altres dels molts resultats importants dels nostres nadadors van ser Ferrán Remolina tercer en els 400 m. estils y mínima autonòmica (5:10.76) quart en els 200 m. estils (2:26.33) mínima autonòmica, quint en els 100 m papallona (1:08.22) i sext en els 50 m lliures (26.09) i mínima autonòmica en els 400 lliures i 100 m papallona. Marcos Fuente quart en els 200 m papallona i mínima autonòmica (2:31.07), quint en els 200 m braça (2:50.40) i mínima autonòmica en els 50 m lliures. Marc Fresquet sext en els 50 m lliures (26.09) i mínima autonòmica, octau en els 100 m lliures (57.48) amb mínima autonòmica i 200 m lliures (2:08.55) i mínima autonòmica, novè en els 400 m lliures (4:37.53) i mínima autonòmica. Agustín Parra quart en els 200 m braça (2:47.84) i mínima autonòmica així com en els 400 m. estils. Javier Traver 18é lloc en els 400 m lliures i mínima autonòmica, Lluç Afó sext en els 100 m. esquena (1:17.43). David Marqués sext en els 200 m. estils (2:33.77), Josep Navarro sext en els 100 m. estils (1:11.30), Genís Senén novè en els 50 m papallona (30.54) y Antonio Àvila 13é lloc en els 50 m papallona (34.35).

En la categoria femenina no van voler ser menys. Patricia O'connor va parar crono en (1:21.02) en els 100 m. estils que li va valdre el segon lloc. Janina Rodríguez tercera en els 100 m. esquena amb mínima autonòmica (1:16.68) i quinta en els 50 m. esquena (36.36). Mari Carmen Sorlí quinta en els 200 m. esquena (2:54.15).

També va haver-hi repesca per a millorar marques de les nostres joves promeses i es va aconseguir. El Club Natació Benicarló participarà en el pròxim campionat d'Espanya a nivell individual i competirà en les proves de relleus per equips. Paula Martínez tercera en la general en els 200 m lliures (2:18.43) mínima autonòmica així com en els 100 i 200 lliures i 100 m braça, Raquel Fabregat amb mínima autonòmica en els 100 m lliures, Andrea Fuentes mínima autonòmica en els 100 m lliures i Meritxell Sospedra amb mínima autonòmica en els 200 lliures que van rebaixar els seus respectius temps en les diverses disciplines. També Sara Marqués i José Antonio Adell van aconseguir una noves mínimes autonòmica en els 100 m papallona i 200 m. estils respectivament.

Còpies	Llibreria
- Color	- Infantil
- Blanc i negre	- Adults
- Plànols	- Text
- Digitals	- Musical
Papereria	
Material d'Oficina	
Material de Reprografia	
- Fotocopiadores	
- Impresores	

INEXPLICABLE

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Les cares de Bélmez de la Moraleda, les incompribles abduccions de què ha estat protagonista Carlos Jesús al planeta Ganímedes, l'estrany cas de l'home peix i l'intrèpid pescador, la detenció de Carmen de Mairena al Barrio Chino de Barcelona o les desaparicions de vaixells i avions triangle escalé, per exemple, són fenòmens inexplicables que encara ara tenen preocupat l'insigne investigador Íker Jiménez al seu cuarto milenio. Tot el que m'ha succeït personalment aquest cap de setmana passat amb el meu CDB és digne de figurar en l'anterior rol de bajanades sense explicació possible.

El primer forat a l'univers me'l vaig trobar quan em vaig assabentar del canvi de data del partit del Benicarló. Vam jugar en dissabte en comptes de fer-ho, com seria lògic i esperable, en diumenge. El motiu de tan fabulosa alteració dels meus hàbits de resignat espectador cal buscar-lo, increïble, en la celebració de les festes de carnaval en un altre poble. No ho comprenc. Per més que m'ho vulguen fer entendre, no ho comprenc. Que no canviarien ells res per cap cosa que passara ací? Nosaltres som així de comprensius, que si els xicots volen sortir dissabte i fer festa, pobres meus, que se'n xalen que són joves. Sense anar més lluny, el Vinaròs, per exemple, va haver de jugar diumenge de matí, ningú els va tindre pietat i si van acudir a jugar disfressats o sense haver-se gitat, problema d'ells va ser. Ara, com que amb el Benicarló juguen quatre o cinc xicots vinarossencs, doncs, això, a canviar l'horari. Inexplicable.

La següent transmutació té a veure amb la metamorfosi experimentada en el joc del CDB d'un diumenge a un altre. Allò que a Benicàssim havia sigut futbol total ací va esdevindre una mala imitació de les habilitats de Llapisera, Arévalo, el Bombero Torero i, en resum, la Banda del Empastre. Com pot ser que en una setmana uns futbolistes que diràs que eren internacionals es convertisquen en un equip propi del campeonato de los niños de la calle de San Vicente? Encara

no havia tingut temps de seure que ja ens n'havien marcat un. I després un altre. I un altre. I un altre. A la mitja part ens en vam anar cap a la caseta amb l'humiliant resultat de 0 a 4. Quin ridícul. Ja podia fer escarafalls Xoco i cridar i fer-se boig que ens feien el ball com volien. Més en diré, vaig ser testimoni presencial d'un fenomen que no havia vist mai a casa: alguns aficionats de la Vall d'Uixó van gosar fer un conat de dir allò de "oolé" quan els seus se la passaven deu vegades seguides i els nostres no eren ni capaços d'ensumar-la. Inexplicable.

No puc parlar de cap cosa paranormal en fer referència al que vaig veure i sentir durant el descans. Me n'anava, com sempre i malgrat els ànims, a col·locar-me al seient que habitualment ocupo prop de l'atac del Benicarló i vaig haver de passar per davant del senyor president -i a la vez padre de la pàtria- del San Jorge. Parlava amb un telèfon mòbil d'aquests moderns i vaig sentir -sense voler, ho juro- com deia mentre se'n reia que sí, que sí, a casa per quatre a zero. Això sí que té explicació.

Un altre ovni que vaig divisar va tindre com a tripulant l'equip tècnic del Benicarló. Ja perdiem per quatre gols i algú, ignoro i no comprenc els motius, va decidir realitzar alguns canvis i donar entrada a algun jugador en edat juvenil. El membre de la Federació Valenciana de Futbol senyor José Ferreres em va assegurar que aquells xiquets encara podien jugar amb el nostre juvenil. Podríem pensar que, una vegada tot perdut, valia la pena oferir-los minuts perquè es vagen guerrejant, però succeïa que a continuació havia d'enfrontar-se el CDB juvenil contra el Castelló i nosaltres no teníem, a l'hora de sortir al camp, més que vuit o nou xiquets. És clar, el canvi d'horari -els joves havien de jugar a l'hora que ho va fer el primer equip- va provocar que alguns dels nostres efectius oriünds del poble del costat sector septentrional no s'hi presentaren perquè s'havien de disfressar. També inexplicable.

L'últim esperit se'm va aparèixer a la graderia. Em van comentar, em van insistir, que el nostre entrenador havia anunciat que deixaria toots els seus càrrecs si al camp de futbol li posaven el nom de Pichi Alonso. No acabo d'entendre els motius, de veritat, tots dos van ser

companys al mateix equip i no comprenc aquesta absurda postura. Per curiositat he cercat al Google les entrades que té Pichi i les que té, per exemple, Xoco i no hi ha color. Inexplicable. Els arguments perquè a l'actual Municipal de la Carxofa se li pose un nom de substància són d'una obvietat tan, tan clara que no ho puc assimilar. Només dos coses al respecte i que s'ofenga qui vulga. Una, si Pichi fóra de Vinaròs ja faria anys que el Cervol portaria el seu nom. I dos, si Pichi en comptes d'haver triomfat, amb majúscula i lletres grosses, a Barcelona ho haguera fet a València, Madrid o Sevilla ací tindria fins i tot un carrer. Abundant en el tema i per no fer-ho llarg. Fa uns anys, des d'aquesta mateixa secció, es va fer arribar a l'Ajuntament un document amb registre d'entrada sol·licitant que el camp aquell es diguera Municipal de la Carxofa, hi havia i hi ha elevades dosis de fotesa, però el silenci administratiu davant un document segellat va fer que des d'ací es continuara amb aqueixa facècia fins avui. Ara, han fet arribar a la casa gran alguns prohoms de substància i algunes entitats una petició i, de moment, el silenci administratiu segueix sent la consigna. Des d'ací em pareix més de coneixement la proposta aquesta darrera i a partir d'ara, encara que jo siga l'únic, li diré el Municipal Pichi Alonso. Des d'ací faig una crida als companys dels mitjans locals perquè s'adherisquen a aquesta insubmissió. Comprend que ells són xics entenimentats i que no tenen perquè ficar-se en llibres de cavalleries, però jo que sóc un matat en aquest ofici i que tinc la immensa sort que no em llig ningú, puc dir el que em done la gana. Inexplicable, repeteixo.

I la més grossa de les aparacions. M'han xiulat que, per no haver-se d'enfrontar a ningú, el regidor d'esports no vol portar al ple ni a cap comissió d'aqueixes de govern o al lloc adequat la proposta de canviar-li -posar-li- nom al camp. Quina falta de consideració més gran, quin menyspreu a la participació ciutadana. Quina temor. És el que tenen aquests polítics, que volen quedar bé amb tots i no comprenen que aqueixa és l'única manera de no quedar bé amb ningú. Realment inexplicable.

Per cert, vam acabar perdent per 1 a 5.

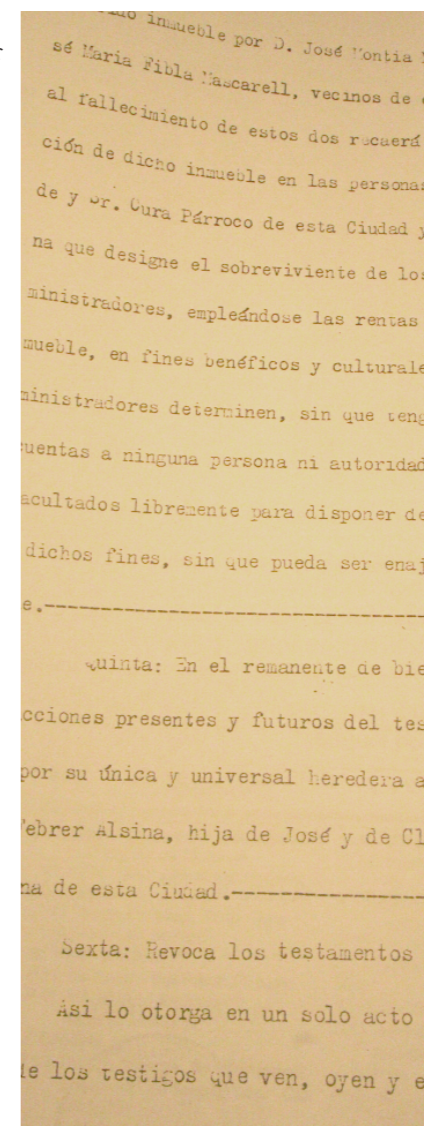
"El percentatge destinat a cultura ha quedat molt minvat"

ve de la p gina anterior

estan ja molt avançats. Per tal d'executar l'actuació cal desenvolupar el Pla General en aquest punt i, d'acord amb la Llei Urbanística Valenciana, fer-ho en forma de PAI (Programa d'Actuació Integrada). Donat que ja hi ha un interès d'una promotora en construir habitatges, l'Ajuntament ha optat per donar via lliure a l'operació, de manera que els interessats podran licitar i fer les seues propostes tècniques.

El futur del solar

L'edifici o edificis del PAI, segons la solució proposada, estaran condicionats per les bases d'execució que marca el Pla General. Aquest document inclourà l'obligació d'instalar plaques solars, el percentatge del 20 % destinat a cultura, la urbanització de la zona, petaonalització del carrer de les Moreres, les prospeccions arqueològiques, la sortida al carrer Jaume I i la restauració de la façana. El que fins ara ha estat durant dècades l'aparcament més

important del centre de Benicarló podria seguir sent-ho, ja que al subsòl podrien instal·lar-se dues o tres plantes amb una capacitat per a 300 cotxes, quelcom "molt necessari", segons Utiliano Martínez. El mateix aparcament i la seua explotació o lloguer servien per a finançar la Fundació. "A canvi d'obra l'entitat jurídica tindrà un patrimoni tangible que explotará i li servirà per finançar la seua activitat, d'altra manera no seria possible", afegia el regidor. L'Ajuntament obtindria un espai cultural de 900 metres quadrats.

El percentatge destinat a cultura ha quedat molt minvat. Tot parteix d'acords anteriors i que ja van estar acceptats pel Protectorat. Aquest percentatge, puntualitza el regidor «ja no és discutible». El Pla parcial ja dona un percentatge de volumetria per a garantir la rendibilitat. "Possiblement ara hagueren posat un 30 per cent, però allò important és que adequarà una zona de Benicarló molt degradada», va remarcar.

Esquerra aconseguix 10 milions per invertir en biblioteques escolars

Segons informa Josep Vicent Vicent, candidat a les Corts per Castelló d'Esquerra Republicana aquests dies apareixen publicats al BOE els convenis signats entre el Ministeri d'Educació i les respectives conselleries d'Educació del País Valencià i Les Illes en els quals l'estat aportava fons per tal de millorar les biblioteques escolars. Els diners que aporta l'Estat són fruit d'una esmena d'Esquerra als pressupostos de l'any 2006 que va crear una partida de 10 milions d'euros per aquesta finalitat.

Pel que fa al País Valencià enguany aquesta iniciativa d'Esquerra beneficiarà a un total de 97 centres escolars públics. En concret la meitat dels centres de primària rebran un fons d'entre 500 i 1500 euros com a mínim per dur endavant aquestes millores. Aquestes millores es materialitzaran en quatre tipus d'actuacions. Primerament la millora en les dotacions de les biblioteques escolars actualitzant-les i adequant-les als ensenyaments que

s'imparteixen al centre i a les edats dels alumnes.

Una altra línia d'actuació consistirà a dotar les biblioteques d'aula. Es preveu l'adquisició de mobiliari i de material informàtic i multimèdia per adequar els entorns de treball i lectura garantint la connexió a internet. També s'adaptaran les instal·lacions de manera que puguen fer-se servir independentment del centre, fora de l'horari lectiu. Finalment s'establiran uns programes de formació de professors sobre gestió documental i bibliotecària i sobre aplicació de la biblioteca escolar al desenvolupament del currículum escolar.

Segons Josep Vicent Vicent caldrà estar atents als acords de la Comissió mixta de Seguiment Ministeri-Conselleria creada per fer l'avaluació

control d'aquest conveni de manera que ni PP ni PSOE puguen deixar d'invertir realment allò que pressuposten com passa moltes vegades.

AVE: TREN, MITE I ARGUMENT POLÍTIC (3)

Fa uns pocs dies, al ple de les Corts celebrat a Borriana, el president Camps afirmava: "Vull trens d'alta velocitat que circulen a 350 km/h per ample de via internacional". El contrari, segons Camps, "seria estar condemnats a una infraestructura ferroviària de segona divisió". Els populars valencians (PP) van mostrant els seus arguments electorals a aquestes comarques, la triple A Aigua, AVE i Aeroport, tal com assenyalaven els tafaners la setmana passada.

L'estratègia electoral del PP es basa en el mite de les infraestructures (El País 8/8/05 Vicent Torres i Joan Olmos): "la sobrevaloració dels efectes beneficiosos de les infraestructures, sobretot les de transport, com a generadores de desenvolupament o riquesa" d'un país. Diversos estudis seriosos demostren que els grans projectes poden ser positius si hi ha una manca gran d'infraestructures, però els beneficis disminueixen proporcionalment a la quantitat de xarxes de comunicacions existents. Fins i tot, certes infraestructures tenen efectes negatius per un territori i contribueixen a la seva desestructuració. L'AVE, amb poques parades intermèdies per no baixar la seva velocitat, concentrarà l'activitat econòmica, cultural o social als extrems -Madrid, València o Barcelona-, buidant els territoris intermedis. També l'efecte "d'anada i tornada": les infraestructures poden dur desenvolupament cap una zona però també poden endur-se'l. 'Es improbable que tan sols les infraestructures de transport siguin capaces d'influir en l'ocupació o la inclusió social, calen moltes més inversió en formació, serveis socials... Sovint, aquestes inversions creen una visió positiva gràcies als nous llocs de treball i a la bona acollida dels mitjans de comunicació, però, a llarg termini, els efectes no són tan bons com es pensa.

Altres impactes negatius de les infraestructures de transport lineals són els ambientals. Les noves línies de l'AVE, amb tanques metàl·liques contínues, tindran un efecte barrera per la fauna, causaran un gran impacte paisatgístic pels terraplens i passos elevats, produiran la mort d'animals -50.000 aus a l'AVE Madrid-Sevilla- i una elevada contaminació acústica -fins 90 decibels (dbA) a 350 km/h quan el límit de tolerància és de 65 dbA (OMS).

Quan el consum energètic, el ferrocarril és més eficient que el transport per carretera per la baixa rendibilitat energètica del motor de combustió. Però la despesa augmenta el quadrat de l'increment de velocitat, així si aquesta es triplica, el consum d'energia puja nou vegades. L'AVE a 350 km/h tindrà una gran despesa d'electricitat; segons un informe de la Societat Espanyola d'Ornitologia, l'AVE Madrid-Sevilla, a una velocitat mitjana de 209 km/h, té una potència de 8800 kw (quilovats) i consumeix tanta electricitat com una ciutat de 25000 habitants. Quan es gasta electricitat s'està emeten diòxid de carboni (CO₂), 0,35 kg per cada quilovat-hora (Kwh). Actualment, prop del 26% de CO₂ emès correspon al transport i sols un 4% d'aquest al ferrocarril (1% del total). Amb la generalització dels AVE les emissions muntaran.

La primera línia d'alta velocitat (LAV) projectada al País Valencià fou la Madrid - València a finals dels noranta. Durant el primer govern Aznar la LAV passava per Albacete i des de La Encina surtien dos ramals, un a Alacant i l'altre a València. El disseny provocà la protesta dels populars valencians. En 2001, els presidents autonòmics de Madrid, País Valencià, Castella-La Manxa i Múrcia signaren el traçat definitiu: es mantenia la línia anterior i s'afegia un ramal des de Conca a València dins del Pla d'infraestructures d'Àlvarez Cascos. Des de Madrid es podrà anar en AVE a València per dos recorreguts diferents. Molts ciutadans s'han oposat a l'AVE, sovint, organitzats en la coordinadors estatal "Tren Si, AVE No", la de la Vega Baixa "Tren Si, pero No Así" o la de l'Horta Sud "Plataforma contra la Muralla de l'AVE". Defensen que els AVE vagin per la xarxa convencional millorada o que les LAV noves es soterrin per a no fragmentar el territori. La victòria socialista a les eleccions generals de 2004 afavorí certes correccions i millores al traçat per l'Horta.

El Pla Estratègic d'Infraestructures i Transport (PEIT) del govern Zapatero crearà 9000 km de línies ferroviàries i 6000 km d'autovies. S'instal·larà la major xarxa de LAV del món (2230 km a 2010) per davant de la japonesa del tren -bala (2090 km) i la francesa del TGV (1893 km). El PEIT nomena les LAV com "línies d'altres prestacions" que engloben les noves per velocitats fins 350 km/h i les convencionals modificades on es podran assolir 250 km/h. La LAV Madrid-València per Conca serà de 350 km/h per passatgers, la resta modificades a 220 km/h i compartides amb el tràfic de mercaderies. El PP denuncia que es projecta un AVE de "segona divisió" per les línies Alacant - València i Castelló - Tarragona no segregades per a passatgers. Sigui a 220 km/h o a 350 km/h, possiblement, al Maestrat l'AVE no parerà i ja veurem si tenim més rodalies.

La diferència entre la política ferroviària del PSOE i la del PP és de grau però no de fons. Ambdós partits estan abduïts pel mite de les infraestructures, en aquest cas l'AVE que simbolitza el progrés i la modernitat. L'AVE ens recorda la polèmica del transvasament de l'Ebre quan es projectava també una solució tecnològica discutida a la resta de països desenvolupats. Possiblement, les raons siguen altres, com el proporcionar treball a les grans constructores. Al boom urbanístic, li seguirà el boom de les infraestructures.

Pere Bausà

HANDBOL

text CHIB

INFANTIL FEMENÍ

CH GRUPO PEINADO BENICARLÓ - 17
BM ALMASSORA- 33

Partit interessantíssim el que es va viure en Benicarló entre el primer i segon classificats. Des d'un començament el partit ja es va decantar cap a les jugadores visitants. Durant la primera part es va notar l'absència de jugadores, com ara la portera que estava lesionada. Per un altre costat, la portera de l'Almassora va demostrar que és una molt bona portera, amb parades espectaculars en llançaments des de 6m. En la segona part el GRUPO PEINADO va millorar en defensa, però va seguir tenint problemes en la finalització de les jugades en atac. Encara i així, la segona part va ser força igualada, amb un parcial de 10 a 14.

Al final, derrota merescuda que ens allunya del liderat.

Pel Benicarló van jugar: Tifani, Sara, Rodríguez, Anna, Fàtima, Wafa, Rosa Mari i Amina.

FUNDACIÓ D'HANDBOL PORTS-BAIX MAESTRAT

JUVENIL FEMENÍ

CH ORBITA G. PEINADO BAIX MAESTRAT - 9
JUAN COMENIUS - 4

Gran partit el que va jugar l'equip comarcal en plena setmana de Carnestoltes.

La primera part va començar força bé per a les nostre representants, amb una molt bona defensa sobre les valencianes. Poc a poc, però, aquestes van anar igualant el partit, de tal forma que al descans s'arribava amb un ajustat 4 a 3.

En la segona part l'Órbita G Peinado va imposar la seua major força, tant física com tècnica, tal que sols es va encaixar un gol en tot aquest període. La defensa va ser molt forta, aconseguint recuperacions de pilota que ens permetien jugar al contracolp. Tan sols va faltar una mica més d'cert de cara a la porteria contrària per a que el resultat fora una mica més abultat.

Per part del Baix Maestrat van jugar Laura en la porteria, Vanessa (1), Rosa Mari, Jessica (4), Sanae, Arantxa (1), Núria, Cristina, Olga, Carla, Alicia (3), Irene i Alexandra.

Parrel, recuperat de la seva lesió, ja entrena amb la resta dels seus companys

text REDACCIÓ

El jugador del Benicarló ONDA URBANA, Rafael Ferreira Dóna Silva, conegut esportivament per Parrel, ja entrena amb la resta dels seus companys. L'ala italo-brasilera, que es va lesionar en el partit davant el FC Barcelona corresponent a la 18ª jornada de lliga, ha estat pràcticament quinze dies de baixa i s'ha incorporat aquesta setmana als entrenaments amb la resta dels seus companys. Parrel, que va sofrir una elongació en el bíceps-femoral de la cama dreta, admet que "estic entrenant fort físicament, per a recuperar la forma. He començat avui a tocar un poc el baló. A poc a poc noto que vaig millorant".

Aquesta setmana els del Baix Maestrat han seguit entrenant amb normalitat. Fernando Jovaní, preparador físic del conjunt cadufero, assegura que "Parrel ja té l'alta mèdica i entrena amb la resta de companys. Només en les situacions de partit queda exclòs per decisió del tècnic, com mesura de precaució".

Està previst que de cara a la pròxima setmana Parrel ja toqui el baló, i que estigui en perfectes condicions físiques de cara al derbi provincial davant el Platges de Castelló, que es disputarà el dissabte, 3 de març, en el pavelló municipal de Benicarló.

PROPER PARTITS ASHLAND

DISSABTE 24

ALEVI, "B" - C.E. CIUTAT DE VINAROS 16.30
BENJAMI "B" - C.E. CIUTAT DE VINAROS 15.30
CADET "A" - BENICASSIM "A" 11.30
INFANTIL "A" - BENICASSIM "A" 10.00

DIUMENGE 25

BENJAMÍ "D" - SANT MATEU 12.00
PREBENJAMI "C" - A.C.D. PEÑISCOLA "A" 11.00
PREBENJAMI "A" - ALCOCEBRE "A" 10.00

DESPLAÇAMENTS

A.C.D. PEÑISCOLA - PREBENJAMI "B"(DISSABTE) 12.15
C.F. BORRIOL - CADET "B"(DISSABTE) 12.00
C.F. BORRIOL - INFANTIL "B"(DISSABTE) 10.00
NULES C.F. - BENJAMIN "A"(DISSABTE) 17.00
NULES C.F. - ALEVIN "A"(DISSABTE) 16.00
ALBOCACER C.F. - ALEVI, "C"(DIUMENGE) 11.30
ALBOCACER C.F. - BENJAMIN "C"(DIUMENGE) 10.30

Només es va jugar un quart d'hora

text REDACCIÓ

Lamentable espectacle el viscut en el Municipal de la Carretera de Sant Mateu dissabte passat a la tarda, en el qual s'havia de jugar -i de fet es va jugar durant un quart d'hora- el partit entre els equips juvenils del Benicarló i el Castelló. A l'hora de començament del partit l'equip benicarlando tan sols tenia vuit jugadors de camp en el terreny de joc: Fuentes, Guindi, Albert, Escura, Pepe, Eloy, Marcos i Mogi, més el porter Castañeda que es va quedar després d'haver estat en la banqueta amb el primer equip. Amb tot, el partit va començar, més per a evitar els punts de sanció, per la incompareixença, que per altra cosa i quan als pocs minuts el Castelló es va posar 0-2, van començar a lesionar-se jugadors "rojillos" fins que al quedar-se amb 6 l'àrbitre va donar per finalitzat el encontre. Un espectacle que diu molt poc i tot dolent de la imatge d'un club amb més de 85 anys d'història a les seves

esquenes. Pel que sembla, el motiu de la falta de jugadors cal buscar-la en el Carnaval de Vinaròs. Segons opinions recollides en el mateix camp, el tècnic del juvenil tenia sol·licitada l'hora de les 4,30 de la tarda des de feia temps, però a última hora el club va decidir que a aquesta hora jugués el primer equip, en el qual, igual que en el juvenil, també hi ha diversos jugadors de Vinaròs que participen en la festa, retardant el partit del juvenil fins a una hora que es solapava amb la primera cavalcada en la veïna ciutat. I per si no fos poc, el tècnic del primer equip, desconegut de la situació, va fer jugar al juvenil Hèctor, convocat amb el primer equip, vint minuts de la segona part quan el seu equip perdia per 1-4, per la qual cosa ja no va poder alinear-se en el partit del juvenil. Una situació inexplicable, més encara quan el juvenil de l'equip filial havia jugat hores abans amb tots els jugadors i diversos canvis en la banqueta. La polèmica està servida.

La Vall d'Uixó va demostrar dissabte passat als benicarlandos com es juga al futbol

text i foto VICENT FERRER

BENICARLÓ: Sánchez, Oscar, Piqueres, Jorge Adell, Víctor Esbrí (Hèctor, min. 59), Dani, Xavi, Ximo (Alex Sorlí, min. 52), Panisello, Raül (Martorell, min. 52) i Julve.

VALL D'UIXÓ: Víctor, Pau, Vicente Ramón, Pepichu, Quevedo (Santi, min. 65), Mecho (Ventura, min. 89), Joel, Chicle, Marcos (Belmonte, min. 84), Adrián (Pedro Mateo, min. 75) i Raúl Abad.

ÀRBITRE: Ribes Barreda, delegació de Castelló, ajudat per Martínez Fernández i Monfort Salis. Va mostrar targeta groga als locals Raül i Martorell.

GOLS: 0-1 min. 10, Mecho. 0-2 min. 24, Joel. 0-3 min. 34, Marcos. 0-4 min. 43, Adrián. 1-4 min. 63, Julve. 1-5 min. 86, Pepichu.

INCIDÈNCIES: Uns 200 afeccionats, entre ells seguidors visitants.

Gran partit el realitzat ahir a la tarda per la UDE deixant en evidència al conjunt benicarlando, i el que és pitjor més prop del descens que de la salvació. L'entrenador visitant va plantejar el partit amb una única idea, guanyar i seguir amb la seva magnífica ratxa de resultats, i ho van fer en gran, donant tota una lliçó del que s'ha de fer després de marcar fora de casa, seguir igual i sentenciar el partit, com ho van

aconseguir abans d'anar-se'n al descans, amb quatre gols. Un resultat que feia dècades no encaixava el Benicarló en el seu camp al terme del primer temps

El que va passar en la segona meitat era d'esperar, i la Vall d'Uixó va esperar els benicarlandos en el seu camp, però poc espai els va deixar per a poder maniobrar al saber pressionar el baló, per la qual cosa pràcticament tots els intents els van aconseguir neutralitzar. El gol de Julve va ser testimonial, ja que la UDE va seguir jugant amb facilitat, assolint tancar el marcador a l'executar una falta.

Els seguidors benicarlandos van sortir del camp molt disgustats per la dolenta imatge oferta al que se suma el perill de caure en zona de descans si no es posa remei. Amb aquest pessim espectacle l'afició acabarà per desertar per complet de les graderies.

BREUS

CCOO s'imposa en les eleccions sindicals de Benicarló i el SPPLLBB irromp amb dos delegats

El sindicat Comissions Obreres del País Valencià va obtenir 7 representants en l'Ajuntament després de les eleccions celebrades la passada setmana al Consistori. El saló de Plens es va convertir en col·legi electoral pel que van passar el 93 per cent dels funcionaris, el 90 per cent del personal laboral tècnic i el 77 per cent dels laborals especialistes no qualificats. CCOO va obtenir 74 vots i 7 representants, seguit d'UGT amb 55 vots i 5 representants, la STA-Intersindical Valenciana amb 23 vots i 2 representants i el Sindicat Professional de Polícies Locals i Bombers amb 21 vots i 2 representants. La presència per primera vegada de representants del SPPLLBB, és el fet més destacable de les eleccions després del conflicte laboral obert contra un representant dels treballadors i les vetllades acusacions en premsa contra el cap de la policia i l'alcalde de la localitat, el socialista Enric Escuder.

L'Ajuntament signa un conveni amb Caritas per a la recollida de roba

L'Ajuntament de Benicarló, a través de la Regidoria de Medi Ambient, ha signat un conveni de col·laboració amb l'entitat Càritas que, a través de la fundació "Tots Units", realitzarà el servei de recollida selectiva de roba. Per a complir amb els objectius del conveni, s'instal·laran a la via pública contenidors de recollida específica on els ciutadans podran dipositar totes aquelles peces de roba i sabates, independentment del seu estat.

A banda d'una acció mediambiental, ja que la quantitat de residus de tipus tèxtils que es genera és molt elevada i complexa en la seua gestió, aquesta col·laboració també comporta una aposta per l'acció social i per la integració laboral de col·lectius desfavorits, ja que permet la creació de llocs de treball per a la manipulació de la roba recollida. La destinació de la roba recollida serà la reutilització i, si aquesta no és possible, es procedirà al reciclatge.

Campanya de desratització d'hivern

L'Ajuntament de Benicarló, a través de la Regidoria d'Obres i Serveis, acaba de donar per acabada la campanya de desratització d'hivern. Es tracta d'una campanya que s'afegeix al manteniment que es porta a terme durant l'any i que en èpoques determinades, com l'hivern i l'estiu, s'intensifica per tal de mantenir sota control el creixement de les rates. L'actuació ha consistit a obrir les més de 400 tapes de clavegueram que hi ha a la ciutat i introduir-hi el verí lligat amb un fil d'aram. Per tal de senyalitzar els punts sobre els quals s'ha actuat, les tapes dels clavegueram s'han pintat amb esprai fosforescent. A més, també s'ha introduït verí en la dotzena de quadres principals de llum de la ciutat i en els quadres de llum de les faroles situades en les zones on ataquen més aquests mamífers.

La campanya ha durat 10 dies i s'han utilitzat uns 120 kilos de verí. Tot i que els resultats d'aquesta campanya encara no es coneixen, l'experiència anterior indica que aquest tipus de tractaments són altament eficients per a mantenir controlada la població de rates. Per al regidor d'Obres i Serveis, Joan Manuel Ferrer, "aquesta és la millor manera de mantenir neta la ciutat".

El lèxic de la roba

L'Oficina Municipal de Normalització Lingüística ha repartit entre els centres d'educació primària de Benicarló el vocabulari visual "El lèxic de la roba". Aquests díptics, que recullen termes bàsics relacionats amb les vestimentes, els colors i els teixits, estan adreçats a aquells xiquets que comencen a aprendre la llengua.

La distribució d'aquest vocabulari s'emmarca dins d'una campanya de promoció de valencià que pretén difondre lèxic quotidià bàsic entre aquells que comencen amb l'aprenentatge de llengua, una campanya que es va iniciar el semestre passat amb la distribució d'"El lèxic de la llar". Aquesta campanya ha estat portada a terme conjuntament amb els ajuntaments d'Alaquàs, Albal, l'Alcúdia, Aldaia, Almassora, Alzira, Dénia, Manises, Meliana, Moncofa, Montserrat, Picanya, Puçol, Silla, Vila-real, Vinaròs i la Diputació de València.

Obres al carrer Santa Magdalena

El procés d'urbanització del carrer de Santa Magdalena s'ha accelerat en els darrers dies amb les obres que s'han fet al voltant de la CN-340. Concretament, s'ha dut a terme una trepanació (una mena d'excavació) per tal de passar el tub de sanejament del carrer de Santa Magdalena per baix de la CN-340 per connectar-lo amb el sistema de sanejament del carrer del Maestrat. Aquestes obres, que s'han realitzat amb un "topo" o màquina trepanadora, s'han hagut de fer amb aquest sistema subterrani per la impossibilitat de tallar la carretera nacional per tal de passar-hi el tub de sanejament d'un costat a l'altre de la via. Les obres han costat 29.000 euros i serviran també perquè les futures actuacions urbanístiques de la zona del carrer de Santa Magdalena tinguin el sanejament solventat.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 573

text EL LECTOR

Cada setmana em costa més omplir aquesta pàgina. Serà que em canso, que estic una mica cremat, que els temes no m'inspiren o senzillament una barreja de tot això i un component importantíssim de mandra. No en puc treure la manta del damunt. Però no cauré amb la mateixa jugada dels del futbol, que només es queixen i queixen però no hi ha déu que els faça fora i ells segueixen setmana rere setmana ofenent les sensibilitats més variades amb els seus comentaris i deslligaments.

Aquesta setmana, política en estat pur. Una altra enquesta. I ja en van tres. La del Pp els dona la victòria a ells, la del Bloc els dona més regidors que al Psoe. La de vostés s'acosta més a la dels primers. No seré jo qui faça valoracions d'enquestes ni dels uns ni dels altres ni de vostés. Encara que siga un tòpic, l'enquesta del dia vint-i-set de maig es l'única que val, i jo no em refio de cap altra. Només vull recordar el recolzament massiu dels nostres paisans a la gestió de Jaime Mundo la passada legislatura i l'anterior i l'anterior, tot i haver demostrat, amb escreix, la seua incompetència al capdavant del nostre ajuntament. Tota la resta són falòries. Ara ja vorem què passa, però sembla que es quedaran un bon grapat de vots d'esquerres pel camí. Això és la democràcia i la llei D'Hont: les minories a prendre vent. He de reconèixer que la simple visió de la portada ha vingut acompanyada per unes irrefrenables ganes de menjar caserios que he satisfet al moment i he fet una mica més ric el senyor que els fa. Per cert, que aquests resultats també els

hagués donat jo però sense fer cap enquesta, ja que la gran qüestió és si el Pp traurà o no majoria absoluta, la resta sobra tot.

No seré jo qui jutge el que ha passat...

Sense cap mena de dubtes, la notícia estrella de la setmana ha estat la dimissió del regidor encarregat de les perres de l'ajuntament. No seré jo qui jutge el que ha passat, però s'ha de reconèixer que el Pp ha fet sang i fetge d'una cosa que a ells ni els va ni els ve perquè no canvia en res la composició del consistori. No veig molt la tele, però em sembla que aquest xicot que ha dimitit no ha parlat mai a cap ple de l'ajuntament, i diuen que són molt pocs els que li coneixen la veu. Espero, encara que tant em fa, que el que entre en el seu lloc tinga un to de veu ben timbrat i siga una mica més participatiu, perquè fins ara semblava que el senyor Sánchez és el portaveu de tots. Però amb tot, no crec que siga més divertit que la senyora Bel, un autèntic crac mediàtic que es troba com un peix dins l'aigua envoltada de micròfons i càmeres de televisió.

Aquesta setmana comparteixo, amb punts i comes, el contingut de la col·laboració de Vicent Coll. Espanya té dues vares de mesurar. Tota opinió que vaja en contra de la indisoluble unidad de la nación española o que pose en dubte algunes actuacions dels poders públics, són objecte de campanyes mediàtiques del micro armat de certs grups de comunicació (?). Aquest bon xicot, l'Oleguer, ha volgut opinar, però ha comès el gran error de no combregar amb el corrent

dominant a Madrid. I ho ha pagat. En canvi unes magnífiques declaracions de l'españolísimo salva ballesta (no mereix majúscules) es veu que han satisfet l'orgull ferit dels losantos i companyia. Quin fàstic. Ara que eixos de kelme també tenen delictes per haver fet el que li han fet a aquest xicot (Olegario, que deia losantos). Jo a partir d'ara pensaré que els que porten roba o calcer nous d'eixa marca són els mateixos de l'estanquera amb la gallina.

És obsessiva la fixació que té el govern de Cans amb tot això dels camps de golf. El preàmbul de la llei del golf que ens presenta Robespierre és una clara mostra de la sensibilitat mediambiental del nostre govern autonòmic. Si són coherents hauran de nomenar un conseller que es dedique en exclusiva a aquest esport tan demanat i demandat per tots nosaltres. El redactor del preàmbul es veu que anava una mica arrancat, perquè arribar a dir que "és un dels esports més practicats pels valencians" cal anar ben carregadet. La veritat és que es tracta d'un document impagable al qual s'hauria de donar corda per tal que còrrega pertot arreu i que tothom se n'assabente de la nova gallina dels ous d'or, marina.

Gairebé cinc fulles dedicades als esports. Impressionant.

Quin nom més llarg té l'equip juvenil femení d'handbol.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Diu a la portada i a la pàgina quinze que l'equip de futbol sala seguirà entrenat. Clar, algú ho haurà de fer.

Si les fotos de grup, per exemple les de la pàgina dinou, foren una mica més grans vendrien més revistes. De res.

Benicarló decidirà en base d'un estudi de Mercasa el futur del Mercat Municipal

text JORDI MAURA

L'alcalde va assegurar que consensuarà amb els comerciants si es remodela o enderroca i si es construeix un aparcament subterrani. Segons Escuder la Cambra de comerç li atribueix un gran potencial dinamitzador de l'activitat comercial en el centre.

L'informe encarregat per l'Ajuntament de Benicarló a l'empresa pública MERCASA decidirà el futur del mercat municipal de la localitat. La reunió mantinguda entre el primer regidor de la localitat, Enric Escuder i els representants de l'empresa depenent de la Societat Estatal de Participacions Industrials (SEPI) i del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació va servir per a conèixer algunes de les possibilitats de futur d'aquest cèntric complex construït en 1965. Segons va explicar el primer edil les possibilitats per al mercat són múltiples: des de modificar la gestió del mateix en el mateix edifici remodelat o en un nou edifici fins a realitzar una reorganització interna amb dues o tres plantes d'aparcament subterrani per a clients, comerciants i càrrega i descàrrega. "En qualsevol cas l'edifici necessita un nou plantejament i si volem un gran centre ha de ser ara, quan les concessions estan a punt de finalitzar quan s'han d'escometre", va indicar Escuder.

La mateixa empresa MERCASA fins i tot ofereix als seus clients la gestió de mercats al detall. Algunes de les mesures suposen l'enderrocament de l'actual i el trasllat dels negocis a un mercat provisional. "En algunes de les actuacions, com en l'extraradi de Barcelona, els comerciants estaven tan bé que no volien tornar a l'antiga ubicació", va afegir Escuder. L'empresa MERCASA va mostrar exemples d'intervencions públiques en mercats de Sevilla o Barcelona que al seu judici són "birguerries" i que vénen acompanyades d'uns mercats provisionals que no tenen res a envejar al mercat central. Finalment Escuder va afegir que el mercat és una peça fonamental del teixit urbà i comercial de la població i que els polítics han de posar tots els esforços que facen falta perquè ho continue sent després de la dura competència de les grans superfícies. "Solament revitalitzant el mercat es revitalitzaran i obriran nous comerços i s'evitarà la fugida dels negocis, un fet que seria imperdonable", va concloure. El Mercat Central, amb una sala de vendes de 1431 m2 de superfície acull prop de 40 parades i ofereix als seus clients tot tipus de productes frescos.

Carreteres executarà en un mes i mig les obres de protecció en l'N-340

Carreteres s'ha compromès amb l'alcalde de Benicarló, Enric Escuder, a iniciar en un mes i mig les obres d'arranjament de la carretera nacional 340 al seu pas per la localitat, atenent així les demandes d'una major protecció del vial, senyalització i il·luminació del mateix. L'alcalde de Benicarló va recordar que l'N-340 suporta més de 25.000 vehicles diaris, del qual el 40 per cent és trànsit urbà, el que genera a les hores punta de sortides i entrades a les indústries, problemes greus de col·lapses, inseguretats i pèrdua de temps en la carretera.

"Aquestes mesures serviran per a millorar la seguretat vial, però la solució definitiva passa per la variant de la N-340", va afegir Escuder. A la reunió van assistir representants provincials de la demarcació de Carreteres i de l'empresa que executarà els treballs. Les queixes per la mala il·luminació i inseguretats d'aquesta carretera arrenquen en la dècada dels anys 80. Ni les recollides de signatures ni les queixes per la perillosa circulació de vianants per la calçada han servit per a instal·lar passos elevats per a vianants o il·luminar el traçat. El vial és també una de les principals avingudes de Benicarló. Ara la situació podria millorar.

Fuita de combustible i productes de neteja

Un camió cisterna carregat amb productes de neteja i combustible va patir el passat dilluns una avaria en la seua comporta del darrere i va provocar una fugida de substàncies perilloses en l'autopista AP-7 a l'entrada del peatge de Peníscola, segons van informar fonts del Consorci de Bombers. El vehicle transportava residus procedents de la neteja dels tancs de combustible del port de Benicarló. L'incident no va representar cap perill per a la població, segons van informar fonts del Centre d'Emergències i la situació va quedar normalitzada cap a les 13.35 hores.

Passadís deliciós

text JOSEP IGUAL

No podem fer més que congratular-nos de la nova embranzida que va tenint la revista de lletres Passadís, editada per l'Associació Cultural Alambor. Continuant amb la seua aposta de rigor i varietat, el darrer número (el que fa 26) resulta una delícia. La nova entrega és dedicada a la memòria del poeta benicarlando Manel Garcia Grau, peça important també en la vida de la revista.

El monogràfic de Passadís és dedicat a la narradora alcoiana Isabel-Clara Simó, apartat on trobem, precisament, un dels darrers articles que Garcia Grau dedicà a la novel·lista. Acompanyen l'article del poeta absent dos treballs més: un, signat per Carles Cortés, i un altre paper d'Adolf Piquer i Àlex Martís, professors de català a la Universitat de Salamanca. Sobre l'extensa obra de Clara-Simó s'il·luminen especialment els trams d'obra on el seu compromís cívic, nacional, feminista, s'explicita més sense suposar en cap moment una concessió rebaixada al devocionari o al pamflet.

I si el monogràfic dedicat a Isabel Clara-Simó resulta substancios, el capítol dedicat a la poesia de Sandor Márai –autor hongarés que ha tingut certa revifalla a casa nostra amb algunes bones traduccions de la seua novel·lística-, i a la cortània en llengua anglesa –d'origen escocès- Carol Ann Duffy, esdevé senzillament lluminós.

Sandor Márai té una biografia dramàtica, una deriva amarga cap al suïcidi pels estralls de la segona guerra general. I si coneixíem el narrador complet de "Una dona justa" (Edicions 62, 2005), encara no havíem tastat el vers narrativista del fill de Kassa. El grapat de dolorosos poemes memorialístics del desposseït Márai, que ens ofereix ara Passadís en versió de Sergi Jover, són una lectura que marca la pell i les ferides interiors.

Més jugarer i vitalista resulta el tast en tria encertada de Duffy, una veu que ha regirat més d'un prejudici formal de la poesia anglosaxona, sense deixar d'atendre la

Quadern Ondulant

solidesa formal que cova la seua pròpia tradició. Si de Márai tenim força representació de la seua obra narrativa, de l'obra poètica de Duffy, que inicià la seua carrera als anys vuitanta, en som orfes de traduccions, tant en la nostra llengua com en castellà. I és per causa d'aquest fet que el tast que ens amaneix Maria López ens posa l'aigua a la boca i ens fa lamentar aquest buit editorial, que esperem es pugui emplenar a mitjà termini. Poemes com "Tassa i platet d'Oppenheim" –d'un erotisme elegant- ens donen una mostra de la seua singularitat assaonada entre els temps presents i la traïció –Safo, en aquest cas-, de Carol Ann Duffy.

Com és costum saludable, unes quantes ressenyes de llibres, a cura Joan Gregori, Josep M. San Abdon i Carles Lluch, i les il·lustracions de Rosa Soriano, completen un número excel·lent de la ja clàssica revista de lletres alamboriana. Tot un exemple de feina ben feta sense complexos ni fronteres ni cofoisme estèril. Un producte fet a casa de molt àmplia i alta volada de qualitat. Chapeau!

Dr. Climent

ALBERT PLA febrer 2007

El facultatiu va assistir a un congrés de nefrologia a l'Hospital Pesset Alexandre de València i a la vesprada, després de la mascletada a la plaça del Caudillo, romania queferós en la ciutat fallera. Passejant per les torres de Quart va quedar captivat en veure el cartell d'EL MALO DE LA PELÍCULA al teatre Micalet. El facultatiu no va dubtar de entrar i gaudir de l'espectacle en el que Albert Pla representa un executiu que amb el seu cotxe es dirigeix a un paratge bucòlic per especular amb uns terrenys i convertir-los en un polígon industrial, tot açò amb les reflexions i menjades de coco del conductor i els despropòsits del viatge. L'escultural Judit Farrés

donava joc a les bogeries d'en Pla a l'escenari. També va haver temps per algun que altre tema del darrer disc de l'artista català.

EL VALOR DE LES PARAULES (i 4)

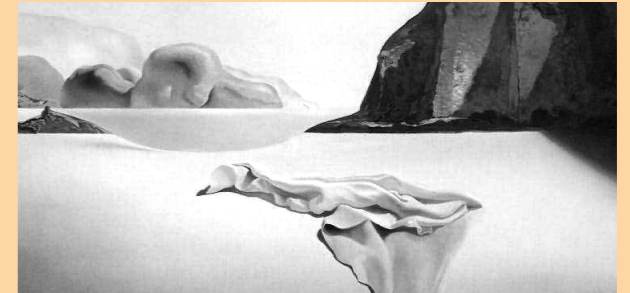
Fronteres

text JOAN HERAS

Això de parlar del llenguatge dóna per a molt, certament, però tampoc voldria castigar –vos, benivolguts i gentils lectors que teniu la santa paciència de llegir aquestes ratlles, amb una tirallonga massa excessiva d'entregues quinzenals sobre aquesta temàtica. Però no voldria tancar aquesta petita sèrie de consideracions sobre el valor de les paraules sense parlar d'allò que el lingüista Jesús tusson en diu El luxe del llenguatge, és a dir, la prodigiosa i meravellosa possibilitat que ofereix el llenguatge de jugar amb els sentits de les paraules. Tots veiem de manera clara i evident que el llenguatge ens és útil per parlar de les coses i per a comunicar tot tipus d'informacions, idees, ordres, etc. Ara bé, el llenguatge –aquella capacitat innata que despleguem en i amb l'aprenentatge de les llengües maternes- ens regala una possibilitat immensa de jugar amb els sentits de les paraules, de donar valors diferents a les mateixes paraules en funció de com les unim, de suggerir significats molt diferents dels que quotidianament els hi donem. En definitiva, el luxe del llenguatge, allò que podem considerar com un escriure o regal esplèndid més enllà de les funcions més instrumentals i pràctiques que ens permet realitzar, és allò que anomenem poesia.

Parlar de la poesia com el luxe del llenguatge no és parlar exclusivament d'aquella expressió literària que decideix usar un seguit de paraules emmarcades dins un ritme concret i, si es vol, amb ritmes. El joc prodigiós amb les paraules, la recerca d'un joc o d'una sorpresa, no es manifesta només en això que anomenem poemes sinó que es troba en moltes prosas, en la publicitat, en molts acudits, etc. És un fet indiscutible que la força del llenguatge humà creix de manera monumental quan s'usa per a obrir les portes a l'expressió de les emocions, de les idees potser massa abstractes que necessiten de la metàfora per a fer-se entenedores, d'una mirada irònica que esdevé imprescindible per a viure en aquest món convuls i e estrany. Sense la força poètica de tantes paraules que, pel seu nou context, per l'ús que se'n fa allunyat de la literalitat del seu significat més freqüent, la nostra manera de viure, d'entendre'ns, de parlar de les coses seria inevitablement més pobra, trista i avorrida. El llenguatge poètic és el llenguatge de la sorpresa, del truc del prestidigitador que fa sortir un conill d'un barret, i el mitjà per a poder expressar i pensar aquelles coses que des d'una exposició lògica mes establerta, més estructurada, molt probablement no sabríem com dir-ho.

Però la poesia també pot ser una eina ben interessant i necessària per a prendre consciència que amb les paraules no en tenim prou per entendre el món en què vivim i per entendre'ns a nosaltres mateixos. El llenguatge poètic és el luxe del llenguatge, però no vol dir que ho

sigui tot en la nostra vida. El luxe poètic que ens dóna el llenguatge és, com tots els luxes, limitat. Intentem pensar en la dèbil però real frontera que hi ha entre el llenguatge i el pensament, entre el llenguatge i les emocions. Podem posar paraules a totes les idees o emocions que tenim i sentim? Fins a quin punt podem parlar d'idees o emocions si no som capaços de concretar-les, en cara que sigui mínimament, en paraules? Aquest és un tema francament interessant i engrescador, potser una mica marejador i tot. Ho deixo aquí, com a punt i final –en realitat, com sempre, com a punt i seguit- d'aquestes consideracions sobre el llenguatge.

En fi, però, permeteu-me que us presenti un poema –no puc pensar cap manera millor per acabar aquests escrits que amb uns versos potents. Porta per títol "Desolatio" i l'ha escrit Bernardo Atxaga, una de les veus fonamentals de la literatura en èuskara d'avui. El poema forma part del recull "Poemes híbrids" publicats en català a l'editorial Bromera.

Diu el meu diccionari
Que la paraula desolació
prové del llatí "desolatio",
genitiu "desolationis";
i que va ser el mil sis-cents onze
quan algú la va escriure
per primera vegada
després d'esmolat la ploma
d'una oca blanca.
Diu també
que soledat, ruïna i destrucció
són els seus principals significats.
El diccionari, però, res no diu
del cor de la gent
que camina pel carrer;
res no diu de nosaltres;
res no diu dels patis
de la presó o de la caserna....

Em sembla que no cal dir res més. Aquestes paraules ho diuen tot, fins i tot allò que no poden dir. Simplement, una meravella.

TESTIMONI D'EXCEPCIÓ DEL SEGLE XX

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

CARLES SENTÍS.
Memòries d'un espectador.
 Edicions La Campana. Barcelona. 2006

El conegut periodista Carles Sentís, que recentment ha complert 95 anys, i que ha exercit el periodisme en mitjans com La Vanguardia, ABC, l'agència EFE, o Tele/Exprés, s'ha decidit finalment a escriure les seues memòries, amb les quals travessa com a espectador des de la primera meitat del segle XX, contant els seus anys d'infantesa passats a Riudoms, fins a l'aparició dels primers turistes a la Costa Brava.

Després de contar-nos els seus anys d'infantesa, trobem el Carles Sentís que s'inicia casualment en el periodisme, en una època en què era molt difícil la professionalització. En aquells anys de joventut arriba a secretari de Martí Esteve, conseller del govern de Lluís Companys, i d'aquesta manera viurà des de dins de la Generalitat els fets del 6 d'octubre de 1934, en què Companys declara l'Estat Català de la República Federal Espanyola i és bombardejat per l'exèrcit. Malgrat que ell es declara un simple espectador dels fets que relata, Sentís ha participat sovint activament en política, va treballar estretament amb Francesc Cambó i Adolfo Suárez, va ser diputat per la UCD, entre 1977 i 1979, i més tard conseller en el govern de Josep Tarradellas.

Quan es produeix la rebel·lió militar del general Franco, malgrat que els colpistes són vençuts a Barcelona, la FAI controla la nova situació, Carles Sentís tem per la seua vida i marxa a l'exili a França, allí col·labora amb Francesc Cambó fent informes confidencials i al cap d'un temps torna a Espanya per a lluitar amb les anomenades tropes nacionals. Quan aquestes guanyen la guerra, manifesta la seua decepció per la persecució que fan contra el catalanisme. En aquests capítols, els que poden ser més polèmics del llibre, es defensa

de les acusacions d'haver estat espia de Franco o d'haver assaltat la biblioteca de Juan Ramón Jiménez. I afirma que l'adscripció a una de les dues Espanyes moltes vegades es va deure a circumstàncies personals.

Després de la guerra continua la seua activitat professional com a periodista, i està present en els principals esdeveniments que es produeixen en aquest moment al món, viatja amb el general De Gaulle al Congo, és dels primers en conèixer, encara amb presoners, els camps de concentració nazis, assisteix al judici de Nuremberg, visita el president Harry Truman en el despatx oval de la Casa Blanca, sopa amb Josephine Baker, va de festa amb Gary Cooper y Lola Flores i té una estreta amistat amb Josep Mª de Sagarra i Josep Pla. Tots aquests episodis van desfilar per aquests llibre.

També podrem trobar cartes, fins ara inèdites de la seua correspondència amb Charles De Gaulle, Francesc Cambó, Don Juan de Borbón o amb l'editor de "Destino" Josep Vergés.

"Memòries d'un espectador" és un llibre de lectura absolutament recomanable, per que el seu autor ha estat testimoni d'excepció dels principals esdeveniments del segle XX, i ens aporta un nou punt de vista per a entendre aquells anys tan convulsos.

Amidament de
 Joan Coromines per Perejaume

MUCBE

Organitza: Fundació Caixa Catalunya, Fundació Pere Coromines
 Col·labora: Ajuntament de Benicarló i Mucbe

del 21 de febrer al 29 d'abril 2007

laveudebenicarlo

LA DONA FALLERA (I)

Després d'haver estudiat amb un cert deteniment la figura del Fallero, aquesta comissió d'experts vol analitzar la figura de la dona dins del món de les falles. El paper de la dona, tot i ser importantíssim i de gran pes, sempre estarà condicionat a allò que el Fallero dispose. Com ja va quedar clar la setmana passada, el Fallero és fonamental, és el solament de la falla. Per tal d'analitzar amb profunditat el paper de la dona dins el món faller, aquesta comissió ha considerat oportú dividir-lo en dues parts: en primer lloc es tractarà el paper de la dona com a representant de la falla, i en segon lloc la dona com a "dona del faller".

LA DONA COM A REPRESENTANT DE LA FALLA

Com ja ha quedat suficientment clar, el paper de la dona en aquest àmbit és merament honorífic, sense cap tipus d'atribucions executives ni de decisió. Tots els càrrecs que tenen les dones dins la falla són cara a la galeria, perquè al cap i a la fi, les falles les fan els homes per tal d'homenatjar i admirar a les dones.

La Fallera Major

Sense cap mena de dubte, el més important de la falla. Ostenta la suma representació de la falla a tots els actes socials on siga present. Els requisits mínims per tal de poder accedir al càrrec son: haver-se vestit de fallera des de que va néixer, amor infinit per les falles, sensibilitat fallera contrastada, sobrat domini dels llagrims, inequívoc posar de fallera, acceptable nivell de lectura (encara que això s'ha demostrat del tot prescindible) i absència total de por escènica. Uns altres requisits importants serien el domini del canell i la cintura per a saludar el respectable, bon gust en triar els complements i el vestit de fallera i camelar-se als pares perquè no miren els diners, sinó què guapa va la filla i com tothom l'admira i aplaudeix quan la veu passar. La fallera major s'ha d'emocionar sovint, i ha de tindre sempre ben prop el mocador. El clímax de la emoció d'una fallera es produeix quan es pren foc a la falla. En aquest moment, les llàgrimes han de brollar sense descans, sense mesura, sense control. Haurà de ser consolada pel president de la falla, home com cal, curtit en mil cremàs, que li oferirà refugi i mocadors per tal de fer-li més portable el moment. Al caliu del seu arropament, el màxim mandatari de la falla demostrarà la seua categoria, cavalleriesitat i galanteria ajudant la seua fallera major a passar el tràngol amb solidesa. La fallera major haurà d'anar a totes les

presentacions de les demés falles germanes, amb un regalet per a cadascuna. És aconsellable que aquest detall tinga molt a vore amb el nostre món: figures de falleres, plats amb barraquetes, bunyols de polièster, miniatures de falles, blaveretes amb peanya, palleters de porcellana, torrentins de ceràmica o merchandising de la pròpia falla (clauers, cendrers, insignies, encenedors, bolis, carteres, bufandes, etc.).

Les falleres de la cort d'honor

Són comparses de la Fallera Major. Han de desfilat amb ordre, correcció i sense perdre mai el seu lloc a la desfilada, sempre atentes a les indicacions del Fallero encarregat del protocol. Pot formar part d'ella qualsevol dona de la falla, sense que importe la seua edat. Podriem dir que són el jardí florit de la falla, floreros en moviment. El número es il·limitat, i es pot repetir de fallera tants anys com es vulga sempre i quan el vestit no presente símptomes evidents de deteriorament i/o desgast per l'ús. Procuraran mirar sempre cap avant, somrient a la gent sense mirar-la fixament, amb la vista posada a l'horitzó.

La Dama del Foc

El més correcte és que aquest càrrec siga oferit, en primer lloc, a qui va ocupar el càrrec de Fallera Major dos anys enrere, després del seu pas per la junta local fallera. Té dues missions bàsiques: encendre la metxa que prendrà foc a la falla la nit del foc, i portar ben ufanosa la banda acreditativa del seu càrrec. Si per qualsevol circumstància no és possible que siga la persona abans esmentada, pot ser qualsevol altra dona vinculada amb la falla, però amb molt pedigrí fallero i solvència afallera contrastada i avalada per, almenys, el trenta-cinc per cent dels membres de la comissió de la falla, el vint per cent de la junta local fallera o el dos per cent de la junta central fallera.

La Padrina de la Falla

Com indica el seu nom, és la protectora del monument. Tindrà cura d'ell i, si cal, li treurà la pols amb un drap. Li parlarà per les nits i li farà mirades còmplices i carinyoses durant el dia. Estarà present mentre els homes de la falla executen l'acte de la plantà. Fins i tot acompanyarà els falleros quan vagen al taller de l'artista faller per a verificar l'evolució i cerixement del monument. Per supost, haurà de plorar com una madalena quan es creme la falla, la seua fillola.

laveudebenicarlo

TRET D'EIXIDA

Tocs i Vares

text VICENT COLL

Aquest cap de setmana es va presentar en societat el COMPROMÍS PEL PAIS VALENCIÀ, un element fonamental per a provocar un canvi en la política del País a partir del 27 de maig. L'acte del Compromís tenia una rellevància considerable en base a la llarga llista d'agents socials que li feren costat al paranimf de la Universitat Politècnica.

L'equilibrada escenografia de l'acte va acollir les paraules d'homes i dones compromesos amb la societat valenciana. Intel·lectuals, sindicalistes, músics, llauradors, ecologistes, mestres... Moltes i molts van acudir a compartir la il·lusió que la gestació del Compromís ha portat a una part important de la societat valenciana. Ara, després de tot el que ha plogut i ha tronat, l'esperança comença a teixir un entramat infalible de cara al futur. Moltes iniciatives faran costat al Compromís, com la producció del documental "Ja en tenim prou", que

amb la participació desinteressada d'un grapat de professionals intentarà denunciar les nefastes polítiques del govern popular a la Generalitat.

Sabem que el Compromís naix amb una bona base. La base d'una part d'aquesta societat que durant anys ha vist frustrades les seues expectatives. Una part de la societat assentada en els valors de l'ecologisme, el nacionalisme i l'esquerra.

No parlem de la suma estratègica de cinc partits, parlem de compartir un projecte amb la societat valenciana. Aquesta aposta respon a les expectatives dels de dins i dels de fora de la coalició, i és per això que mai en la història actual del País una aposta política havia tingut el suport de sectors tants amplis i diversos de la societat civil. Eixe és el camí. Ara no toca el discurs de l'autocomplaença i l'integritat ineficient. Ara toca provocar el canvi. I l'única aposta vàlida per al canvi passa pel COMPROMÍS PEL PAIS VALENCIÀ, i no perquè jo ho diga, si no perquè així ho van afirmar les persones i entitats que el passat dissabte feren costat a la coalició.

Benicarló combatrà la publicitat no desitjada i la brutícia que generen els fulletons

text JORDI MAURA

Els veïns que des d'ara no vulguen rebre publicitat en la seua bústia o finca podran acollir-se a l'Ordenança Reguladora d'Activitats Publicitàries. L'ordenança tracta d'abordar l'important creixement de la publicitat que s'està produint en els últims temps, "i que sovint provoca un increment de les molèsties als consumidors si es distribueix i es difon sense adoptar les mesures adequades per evitar-lo", va explicar l'edil de Governació Juan Lores. El regidor, en declaracions a Ràdio Benicarló va recordar que es genera un volum de residus que és necessari tindre en compte per a reciclar-los i evitar un malbaratament en consum dels recursos.

En aquest sentit l'Ajuntament crearà carnets per a tots els agents de propaganda manual. La normativa obliga a sol·licitar autoritzacions en nombrosos tipus de publicitat, prohibeix el seu exercici en les platges, limita les que puguen afectar la contemplació d'edificis o la seguretat del trànsit o vianants i obliga als anunciants a establir mesures correctores per a evitar l'embrutament de les vies i espais lliures públics, solars i altres zones. Un altra eina que inclou l'Ordenança és la publicitat a domicili. La publicitat es dipositarà en l'interior de les bústies dels ciutadans i/o en aquells espais que els veïns o les comunitats de propietaris hagen disposat per a la seua col·locació. Prohibeix

expressament deixar la publicitat en el terra dels portals dels edificis o habitatges i repartir publicitat en la via pública. Per a això en el telèfon gratuït de participació ciutadana 800 40 40 40 distribueixen adhesius per a aquelles associacions de veïns o particulars que no volen rebre publicitat no desitjada ni sol·licitada. En cas d'incompliment, l'AAVV pot presentar una denúncia telefònica i s'actuarà contra l'empresa que emet la publicitat per incomplir l'Ordenança. "El dret del ciutadà a no rebre publicitat ha de ser respectat i volem que així siga i que les empreses siguen responsables per embrutar la via pública", va indicar Lores. "Qui embrute el carrer pagarà", va concloure.

Per a posar en funcionament les noves mesures reguladores, el Consistori ha fet una campanya durant mesos d'informació a les empreses de publicitat de l'Ordenança i informat de la possibilitat de consultar-la en la web i BOP per a fer observacions o esmenes. La normativa municipal estableix sancions que van de lleus a molt greus amb sancions que oscil·len entre els 600 i els 60.000 euros. Les més greus són per a casos de distribució de material publicitari o la difusió de missatges que atempten contra la dignitat de la persona o vulneren els valors i drets reconeguts en la Constitució, especialment en el referit a la infància, la joventut i la dona, entre altres supòsits.

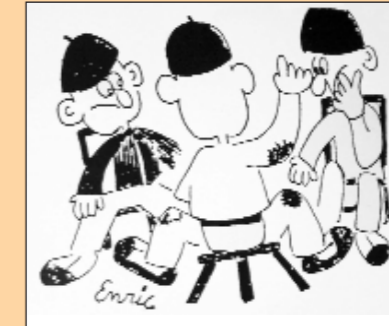
El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Dimissió. El regidor Compte ha dimitit. Però ha plegat perquè volia o perquè volien? I és que en la seua roda de premsa no ho va deixar massa clar. I per això, un assumpte tant important, de tanta transcendència política i, sobretot per les seues paraules, vessades contundentment necessitaven d'una clarificació mol més acurada. Els tafaners hem volgut traure-li l'entrellat a les seues paraules pel que fa a que, o a qui, per ser més específics, es referia amb això de "la rumor de l'injustificat i partidista avançament de les proves" i de "per evitar tot tipus de pressions, xantatges, especulacions, males interpretacions, judicis de valor incert, etiquetes adulterades ...". Excessiu aire enrarit es respira a dins la casa gran i amb tanta ma negra que no deixa obrir les finestres açò requeriria d'uns professionals qualificats per tal de trobar-li l'entrellat i la interpretació a aquestes paraules. Per això hem pensat que calia algun organisme més especialitzat i, com fa un temps, és va crear el Servei d'Informació i Documentació (SID), que va fer la seua primera interpretació/actuació (en privat), en el passat afer sobre l'honor faller que va anar a parar als jutjats, hem pensat que aquesta feina li anava com anell al dit. Així que esperarem conclusions...

El SID, Servei d'Informació i Documentació de la colla dels tafaners, també està treballant en l'altre cas, igualment complicat, d'esbrinar qui serà el següent de la llista socialista substituït del malaurat Compte en els afers municipals. Segons les conclusions a les que ha arribat el SID, diuen que no serà el següent de la llista, que diuen, tenia a veure amb una marca coneguda de pa de motlle i, per tant, excessivament blanet. Així que faran córrer la llista fins arribar a un dur, que sembla seria un vell conegut que va anar en llistes passades. I és que amb el pa que es cou ... no es pot ser excessivament tou.

Recuperació costanera. I és que aquest nou organisme té feina. Quan acabe la que ara està fent ja li en tenim preparada una de nova, que s'assabente de que esta passant amb els "que hay de lo mio" i els seus problemes de la costa nord.

Resulta que ara volen anar a totes les reunions polítiques, ja siga a Conselleria, Diputació, Ajuntament, Estat i ... on vinga bé, per tal de recuperar els terrenys que en el seu moment la mar, sembla ser segons diuen, se'ls va emportar fa uns anys i que costes no va fer res per recuperar-los. Ara, si d'ací uns anys, la natura es carrega els espigons que, diuen, fan falta i s'emporta les seues cases (segons els últims informes ambientals de l'ONU, el nivell de la mar pot muntar uns metretres), per ficar-les allà on no tocava, també s'hauran de pagar amb els nostres impostos? Veurem.

Plaça constitució. Ja que estem parlant d'impostos, a veure, l'empresa de la neteja la paguem entre tots els benicarlandos, no? Doncs el tafaners, n'estem una mica tips de veure com la "susodicha" té un tracte preferencial respecte a d'altres carrers. Una de la matina de divendres (i no és la primera vegada i, suposem no serà l'última), un camió cuba amb una mànega ben llarga i un operari al seu front li esta pegant una repassada de nassos amb aigua a dojo i a tota pressió, a l'esmentada plaça. Tanta pressió tenia la mànega que l'aigua s'anava emportant, a banda dels pocs papers que hi havia, tot el portan que fa un temps havien ficat per tal que aquesta deixara de tenir goteres en el seu subsol. L'aigua val diners, el formigó també, les hores del operari també ... i la reparació de les goteres, que ja creen estalactites, també! Per cert, al cap d'una estona plovia.

Francisco Pizarro. I el que dèiem, tracte "poc" preferencial el que tenen altres carrers, el Francisco Pizarro, (el del conqueridor espanyol de terres americanes), sembla ser que té un tracte completament antagònic al del paràgraf de

dalt. Els tafaners no entenen com aquest carrer, no massa llunyà de la placeta de marres, és el gran oblidat de la neteja i dels netejadors. Més brut no pot estar. No és que el nostre poble siga un pou de la neteja, encara que la culpa no és completament dels netejadors, sinó del ciutadans incívics que l'embruten, però és que aquest carrer clama el cel per allò de brut que està. Preguntada una netejadora diu que això li toca a un netejador. Preguntat un netejador diu que ell no sap res, que a ell no li toca eixe carrer. Al final resulta que tots són músics, és l'iten abans de la una de la matinada i ... el carrer ben brut. Algú té alguna mena de responsabilitat en aquest ajuntament? Doncs cal veure-la!

Faroles. Sempre ho hem dit, fer i desfer, la faena del matalasser. Acabadetes de ficar les faroles del primer tram del carrer la mar i ja les han canviat. A veure, que en aquest ajuntament no tenim ningú que tinga una mica de llums? Que ha passat, que ja no en quedaven, d'iguals, per el segon tram, que ara estan acabant? Però si encara no feia ni sis mesos que havien acabat de ficar-les! A veure, quan els serveis tècnics municipals fan un projecte per fases, no preveuen que hi haja materials que serà "imprescindible" repetir en posteriors fases? No sabem si aquestes que canvien en el tram vell les haurem de tornar a pagar, però en cas que fos així, qui li ho cobren al ceporro que ha ficat la pota i, si ens les podem estalviar que li fiquen unes orelles de burro ben grans per no haver-ho previst. Per cert, quan facen la tercera fase, d'apanyo d'aquest carrer, a més de canviar totes les faroles altra vegada, sinó els hi queda cap de les mateixes, també canviaran el panot de les anteriors fases, si del que ja havien ficat, en les anteriors, tampoc els queda? A l'empresa privada, a ceporros així els despatxen en un tres i no res. Ací, com tot ho paguem els ciutadans ... que ens bombin! Ah, i si no saben que fer amb les faroles velles, els donem una idea, que les fiquen a la zona de l'auditori que, com allí se les carreguen prou sovint i les que hi ha són prou fluixetes, almenys podran servir per allò que va ser creades: fer la llum ... que alguns no en tenen.

Fundació Compte-Fibla: rebaixes culturals

Finalment hi ha un preacord per desbloquejar el projecte de la Fundació Compte Fibla i que el ple de l'Ajuntament sotmetrà a votació aquest darrer dijous del mes de febrer. Josep Maria Compte Fibla, agricultor fadrí, va deixar aquesta propietat, magníficament ubicada al centre de Benicarló, i la va llegar per a usos benèfics i culturals. Ara l'equip de govern de l'Ajuntament de Benicarló ha donat a conèixer els detalls de la proposta de la construcció d'aquest nou espai públic.

La sorpresa desagradable és que només un exigü i esquifit 20% del total la volumetria que es desenvolupa a urbanísticament serà per usos socials i culturals. La resta per a habitatges, alguns de protecció oficial, i botigues, per a la venda, amb un aparcament subterrani de dos a tres plantes, amb règim de venda o de lloguer que permetrà finançar les activitats de la Fundació. Per què no s'ha previst un model d'edifici de lloguer per a empreses de noves tecnologies com l'arrova@22 iniciativa de l'ajuntament de Barcelona, que sens dubte

574

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

afavoririen les activitats de la Fundació, i amb uns percentatges de l'espai cultural molt més elevats? I si no hi ha recursos econòmics com és que l'Ajuntament actual es dedica a reformar i llogar baixos, amb uns costos elevadíssims, per a ubicar noves dependències.

La percepció és que, a les postres, l'Ajuntament, damunt de les eleccions, ha negociat apressa i malament un patrimoni col·lectiu, que ha traït l'esperit de qui el va llegar, només per exhibir davant la ciutadania una resolució definitiva.

Sorpren també que un afer cultural quede amb aquesta invisibilitat i sense lideratge per l'àrea de Cultura i siga el regidor d'urbanisme qui assumisca la iniciativa. I finalment, xoca que la solució proposada des de l'equip de govern quede argumentada i vestida d'exigència urbanística i de falta de recursos, per fer viable un projecte poderós i

robust al servei de la cultura, imaginat i desitjat pel seu benefactor Josep Maria Compte, i que esdevindrà una esquelètic i paupèrrim espai cultural.

Carxofa: Una carxofa ben torrada per a una persona anònima que darrere del parador es trau un paper de diari de la butxaca, l'estén a terra, situa al gos damunt i l'animalet es disposa a fer les seues necessitats sobre El Mundo o el País. El xicot, una vegada fetes les faenes del gos, agarra el paper i el diposita en un contenidor. Això és ser nets i polits.

Panissola: orçosament ha de ser per a tota la gent incívica que, al contrari d'aquest senyor, permeten que els seus gossos embruten el carrers del poble. Aquesta panissola és extensiva a l'Ajuntament de Benicarló per no fer complir les ordenances municipals: relaxació total i no només amb els gossos.

Rèquiem per la Costa Nord de Benicarló

Deia en Manolo Roca, President de l'Associació de Veïns de les Partides Riu, Surrach i Aiguoliva, en roda de premsa, dimarts de la setmana passada, que segons un estudi de la UJI s'havien perdut 50 metres de costa en els darrers 50 anys. També ha desaparegut la Via Peculiar "Collada del Litoral"... o el que és el mateix, el mar s'ha menjat 200.000 m2 de terra i les diferents administracions i ajuntaments no han fet absolutament res!!! Per eixa maleïda regla de tres, i basant-nos en un estudi del Ministerio de Medio Ambiente, els propers 25 anys es perdran 75 metres més... Conclusió: els nostres nés coneixeran la mar arran de la N-340...

Incompetència, mala fe, ineficàcia, interessos creats?... a què estem jugant senyors i senyores polítics? Ni amb el PP durant 14 anys de govern, ni amb el Bloc, ni amb el PSPV, s'ha mogut un dit allí, ni per ficar pedres, ni per llevar-les: algun dels veïns em deien, "Montse, el nostre problema, és que a la

Costa Nord no hi ha ni finques ni xalets de polítics, si no, les nostres platges estarien al nivell de les de Benicàssim..."

A on sí s'han mogut fils, ha estat a la Costa Sud, (entreu a la web del Ministerio de Medio Ambiente: entre les obres a contractar figuren les del Passeig Marítim Benicarló Sur...). Servidora contempla amb estupefacció com s'han fet gestions des de la Casa Gran, per la Costa Sud i no s'ha intentat res per la Nord: discriminació, marginació, oblit....? O potser només parlem dels interessos turístics i residencials que algun membre de l'actual equip de govern hi té allí?

M'han dit que ara els del PP estan molt interessats/des en solucionar el problema: curiosos estos xics i xiques; durant 14 anys van tenir la costa deixada de la mà de Déu, i ara van cremats/des organitzant entrevistes i reunions amb els veïns a destall... Serà de veres això que diuen pel poble, que el PP només treballa sota pressió, i a l'oposició??? (potser que s'hi quedin doncs!!!, serà més productiu per Benicarló...)

La Costa Nord té fàcil solució: protecció i regeneració d'emergència, uns bons espigons i assentar-se en una taula el Regidor d'Urbanisme a escoltar als veïns i veïnes (al Sr. Utiliano Martínez, l'Associació de Veïns només el coneixen per foto). Ja fa tard Sr. Regidor, pot ser que acceleri, que se li acabe la legislatura... Qui millor que els benicarlandos i benicarlandes que allí malviuen, per aportar solucions i propostes, i sobretot negociar: que no oblidin els qui ara "manen" (perdó: voldria dir "els qui governen en democràcia", però no puc, seria faltar a la veritat), que hi són perquè els ciutadans i ciutadanes de Benicarló ho van voler i que són amb ells i elles amb qui hauran de passar comptes en les properes municipals.

Acabe amb unes paraules que m'han repetit diverses associacions veïnals i que comparteixo plenament: només volem viure tranquils a les nostres cases, que la Costa Nord siga un referent turístic i residencial de qualitat. Treballem perquè aixina siga.

Montse Trias

Candidata a l'alcaldia per Esquerra Unida

Carta a la Directora: Carxofa compartida

Agraeixo de tot cor la carxofa que m'atorguen en el passat número de La Veu pel documental de l'ascensió a l'Everest dels escaladors Marc Flos i David Ferrer. Però he de fer saber als seus lectors que l'he compartida amb la realitzadora i muntadora Silvia Petite. Els qui treballen a l'ombra mai surten als papers, i ho mereixerien més que aquells, que de vegades, no tenim més alternativa que ocupar el primer pla. Silvia és tan autora -o més- que jo, del documental. Sense la seua dedicació, treball i talent no hagués estat possible. I els protagonistes de debó, són els muntanyers Marc i David, a qui també convido a tastar la carxofa que tan generosament em regalen.

Salutacions, i moltes gràcies,
Joan Peiró

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció: JORDI MAURA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escript. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.